

Porcelánový jednorožec

Jmenuji se Anna, vyrůstala jsem v jednom malém německém městečku. Měla jsem krásné dětství. Bez starostí. Až do jednoho dne se všechno změnilo. Hrála jsem si před domem, když v tom se tam objevil tatínek. Na rukávu měl přidělanou žlutou hvězdu. Líbilo se mi to, hned mi přišlo oblečení lidí hned mnohem veselejší. Avšak to jsem nevěděla co to znamená a co vše se bude odehrávat. Jednou těsně před obědem přišel otec jako obvykle, ale choval se jinak, divně. Odnal mě do mého pokoje a něco říkal mamince. Když jsem z pokoje vylezla maminka balila a otec sundával obrazy. Nevěděla jsem co se děje. Tatínek se ke mě naklonil a řekl: „Neboj se, pojedeme jen na výlet, jdi se zabalit.“ Podíval se z okna a uviděl přijíždějící zelené auto. Bylo pozdě. Vzal mě do náručí a odnesl do spíže, donesl mi tam pár hraček a maminka jídlo. „Není čeho se bát, dokud tu s tebou bude jednorožec. Dokud ho budeš mít, víš že jsme všichni v pořádku.“ Nebyl čas. Maminka mě naposledy políbila na čelo a vykřikla: „Jen tu počkej, hned se pro tebe vrátíme.“ Rychle zavřela a chvíli bylo ticho. Slyšela jsem jak někdo vykopl dveře, kroky a křik. Měla jsem strach, seděla jsem skrčená v rohu a v dlaních pevně tiskla porcelánového jednorožce. Uslyšela jsem výstřel, bylo ticho a zelení muži odešli. Čekala jsem, kdy se rodiče vrátí. Nic se nedělo, nikdo pro mě nepřišel. Čekala jsem, čekala jsem několik dní, hodin, minut, vteřin...měla jsem strach. Po několika letech jsem se dozvěděla, že jsou oba rodiče mrtví. Matku zastřelili u nás v domě a otce utýrali k smrti v koncentračním táboře.

Lenka Šebková, 1.A